

Mérce

VISSZHANG - LXI. évfolyam, 21. szám, 2017. május 26.

Kenesei István joggal háborodik fel Palkovics oktatási államtitkár levelén, amelyben utasítja a BME rektorát, hogy az egyetemi oktatóknak ne lehessen magasabb fizetésük, mint a minisztériumi osztály- és főosztályvezetőknek, az egyenlő munkáért egyenlő juttatást elve alapján (*Fényben az alagút, ÉS, 2017/20., máj. 19.*). Meglehetősen groteszk, hogy az oktatásügy kormányzati felelőse nem a területén (amúgy gyalázatosan alulfizetett) dolgozók magasabb bérezéséért küzd, hanem a jövedelmük csökkentéséért. Kenesei szerint nonszensz, hogy egy jól teljesítő, nemzetközi pályázatokat nyerő oktató ne kereshessen többet a másiknál, s ez valóban nevetséges, ám szerintem Palkovics levele nem erről szól. Belőle egyértelműen kiderül, hogy a felsőoktatásban dolgozó tanár nemcsak a kollégájánál nem kereshet többet, hanem a minisztériumi középvezetőknél sem. Magyarán egy nemzetközi hírű, doktorátussal, habilitációval, magyar és külföldi publikációk tömegével, több évtizedes oktatói múlttal rendelkező professzor (ezek az egyetemi tanári kinevezés feltételei) munkája épp annyit ér, mint – mondjuk – a Fidelitastól frissen a minisztériumba ejtőernyőztetett ifjútöröké. Vagy még annyit sem, elvégre náluk kevesebbet bármikor kereshet (félő: keres is), csak többet nem.